τοὺς καλέση.

— Καὶ τοῦ χρόνου!... Καὶ τοῦ χρόνου!...

— Εὐχαριστοῦμε, καὶ καλὴ Σαρακοστή!

Ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι τους, ἡ ἐπιγραφὴ ἤτανε ἀκόμα ἐκεῖ, στὴν πόρτα:

Φύγαμε ὅλοι.
Μὴν ἀφήσετε τίποτα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀνέπνευσε ἡ κυρία Εὐθαλία, ἀκόμα μένει ἡ ἐπιγραφή!... Ἔτσι γλυτώσαμε ἀπὸ τόσα ἔξοδα.

Κι' ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ κ. Πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν διηυθύνετο πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο γιὰ κάποια ἐντελῶς ἀτομική του ὑπόθεσι, μονολογῶντας:

— Βέβαια! Ἡ ἐπιγραφὴ θὰ ἐξεπλήρωσε τὸν προορισμό της. Καλὰ τὸ σκέφθηκα ἐγώ!

Ἀλλὰ ὅταν ἡ κυρία Κουνενὲ μπῆκε στὸ σπίτι, εἶδε ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ ἐξεπλήρωσε κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸν προορισμό της. Ὁδηγούμενοι ἀπὸ αὐτήν, οἱ λωποδύτες τῆς περιφερείας εἶχαν μπεῖ στὸ σπίτι ἥσυχοι κι' ἀνενόχλητοι, ἀφοῦ «*εἶχαν φύγει ὅλοι*», καὶ πραγματικῶς «*δὲν εἶχαν ἀφήσει τίποτα!*»...

Τίποτα, μὰ τίποτα, μέχρις ἀκόμα καὶ τῆς παληᾶς τοῦ κ. Προέδρου ρεντιγκότας, ποὺ τὴν πρωτοφόρεσε ὅταν προήχθη σὲ Πρόεδρο Πρωτοδικῶν, μέχρι τῆς μισοχαλασμένης του ὀμπρέλλας καὶ τῶν στραβοπατημένων τῆς κυρίας Προέδρου παπουτσιῶν!...

— Ἄχ, ἐκείνη ἡ ἐπιγραφή!...

Οἱ ἄθλιοι οἱ λωποδύτες εἶχαν κολλήσει καὶ τὴ σχετικὴ ἀπάντησι πάνω στὴ σπασμένη λάμπα τῆς τραπεζαρίας:

«***Κύριε Πρόεδρε,***

» ***Σᾶς εὐχαριστοῦμε ἀπὸ καρδίας γιὰ τὴν εἰδοποίησί σας, ἂν καὶ δὲν μπορέσαμε νὰ συμμορφωθοῦμε καθ' ὁλοκληρίαν μὲ τὴν ἐπιθυμία σας. Μ' ὅλα ταῦτα, βλέπετε, γιὰ νὰ μὴ σᾶς στενοχωρήσουμε, δὲν σᾶς ἀφήσαμε καὶ πολλὰ πράγματα. Ἐπιφυλασσόμεθα ὅμως μὲ πρώτη εὐκαιρία νὰ σᾶς ἱκανοποιήσουμε τελείως.***

» ***Εἴμαστε τρεῖς δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους πρὸ ἐτῶν καταδικάσατε ἀδίκως. Ἂν συλληφθοῦμε καὶ καταδικαστοῦμε τώρα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο δὲν πιστεύουμε, θὰ μπορῇ νὰ ὑπερηφανεύεται ἡ δικαιοσύνη πὼς ἔκαμε μιὰ φορὰ τὸ καθῆκον της.***

Ἐντωμεταξὺ σᾶς χαιρετᾶμε

Κῶτσος Κερεστὲς καὶ Σία».

Ἡ κυρία Κουνενὲ γύρισε ἄξαφνα καὶ κύτταξε τὸν συμβίο της. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἄρχισε ν' ἀμφιβάλλη γιὰ τὴν ὀρθὴ κρίσι καὶ τὰ μυαλὰ τῶν παληῶν δικαστικῶν!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ὁ κ. Νικ. Λυκιαρδόπουλος.
(Σκίτσο τοῦ κ. Σοφ. Ἀντωνιάδη)

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ

Ἔχουμε γράψει κι' ἄλλοτε πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ μαντέψη τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ψυχὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του. Σήμερα θὰ σᾶς ποῦμε τὶ φανερώνουν τὰ αὐτιά, τὰ μάγουλα καὶ τὸ πρόσωπο:

Τὰ πλατειὰ αὐτιὰ φανερώνουν ἀγάπη πρὸς τὴ μουσική.

Τὰ πολὺ μεγάλα καὶ στρογγυλὰ αὐτιὰ ἀνήκουν σὲ ἀνθρώπους πολὺ μετρίας ἱκανότητος.

Τὰ στενὰ καὶ καλλιτεχνικὰ αὐτιὰ προδίδουν ἀνώτερα αἰσθήματα κι' εὐγενῆ καταγωγή.

Αὐτιὰ χωρὶς γυριστὲς κόγχες προδίδουν ἀνοησία.

Τὰ προεξέχοντα, τέλος, αὐτιά, εἶνε σημεῖο ἐκφυλισμοῦ.

* * *

Τὰ σαρκώδη μάγουλα προδίδουν φιληδονία καὶ τ' ἀδύνατα στεῖρα καρδιὰ καὶ ψυχή.

Τὰ βαθουλωμένα μάγουλα εἶνε σημεῖο μελαγχολίας καὶ τ' αὐλακωμένα προδίδουν καταγωγὴ ταπεινή.

Ὅταν τὰ μάγουλα ἔχουν βαθούλωμα τριγωνικό, φανερώνουν φθονερὴ ψυχή.

Μάγουλα προεξέχοντα κοντὰ στὰ μάτια, φανερώνουν εὐγένεια ψυχῆς κι' εὐαισθησία.

* * *

Πρόσωπο πολὺ μικρό, φανερώνει κρυψίνοια καὶ θράσος.

Πρόσωπο σαρκῶδες, κανονικό, μὲ μύτη ἀνασηκωτή, εὐγένεια καὶ γοῦστο.

Πρόσωπο μακρὺ μὲ μύτη κυρτή, μὲ χείλη λεπτά, φανερώνει ἐξυπνάδα.

Τὸ κανονικὸ λεπτὸ ὠοειδὲς πρόσωπο φανερώνει εὐγένεια ψυχῆς καὶ καταγωγῆς.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΙ' Η ΓΡΗΑ

Ἔτσι τοὺς ἤξεραν κι' ἔτσι τοὺς ἔλεγαν ὅλοι: ὁ γέρος κι' ἡ γρηά. Ἦσαν κι' οἱ δυό τους τόσο γερασμένοι, ποὺ κανένας δὲν θυμόταν πειὰ τὰ ὀνόματά τους. Εἶχαν τὴ μεγαλείτερη ἡλικία ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς περιφερείας κι' ἦσαν ὑπηρεσίες μέσα στὸ μεγάλο χτῆμα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ τῆς Ρουμανίας Ἀλεξάνδρου Μιρτσέσκι.

Ὁ γέρος ἦταν ἄλλοτε ταχυδρόμος. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μακροχρόνιας ὑπηρεσίας του κατώρθωσε νὰ βάλη στὴν ἄκρη μερικὲς οἰκονομίες, κάπου διακόσιες λίρες, ποὺ τὶς ἐφύλαγε γιὰ τὰ γεράματά τους. Κατόπιν, ἀφοῦ πάντρεψε τὸν μοναχογυιό του σ' ἕνα μακρυνὸ χωριό, πῆρε δεύτερη γυναῖκα, ποὺ χε ἐπίσης μιὰ μοναχοκόρη παντρεμένη σ' ἄλλο χωριό.

Εἶχανε χτίσει τὸ πιὸ χαμηλὸ σπιτάκι τοῦ τόπου κι' ἔτρεφαν ἕνα ζευγάρι μικρὰ βώδια, ὄχι μεγαλείτερα ἀπὸ γάϊδαρο, κι' ἕνα ἀλογάκι ὄχι ψηλότερο ἀπὸ ἕναν μεγαλόσωμο σκύλο. Κι' ἦσαν κι' οἱ δυό τους εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ ζωή, σχεδὸν εὐτυχισμένοι.

Ὁ γέρος ἀγαποῦσε προπάντων νὰ μιλάη γιὰ τὶς πορεῖες ποὺ ἔκανε στὰ νειᾶτα του, ὅταν ἦταν ταχυδρόμος. Κι' ὅταν ἔκανε παρόμοιες διηγήσεις, νόμιζε κανεὶς πὼς ξαναγινόταν πραγματικὰ νέος.

Ἔλαμπαν τότε τὰ βαθουλωμένα του μάτια καὶ τ' αὐτιά του τεντώνονταν σὰν νάκουγαν κουδουνίσματα καὶ ποδοβολητὰ ἀλόγων. Θαρροῦσε πὼς καθόταν ἀκόμα πάνω στὴ σέλλα κι' ἔτρεχε μέρα-νύχτα σὰν τὸν ἄνεμο... Μὰ καὶ πόσες ἄλλες ἱστορίες δὲν εἶχε μέσα στὸ μυαλό του!

— Κοκόνε Ἀλέξανδρε, ἔλεγε συχνὰ στὸν κύριό του, ξέρεις πόσους πρίγκηπες καὶ πόσους ὑπουργοὺς ἔχω πάρει μὲ τ' ἁμάξι μου;

* * *

Ὡστόσο, ἐνῶ περνοῦσαν μιὰ τέτοια εἰρηνικὴ κι' ἀγαπημένη ζωή, μιὰ μέρα ὁ γέρος παρουσιάστηκε στὸν ἀφεντικό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κοκόνε Ἀλέξανδρε! Ἐγὼ κι' ἡ γυναῖκα μου θέλουμε νὰ χωρίσουμε...

Ὁ ἀφεντικός του παραξενεύτηκε καὶ τὸν ρώτησε:

— Πῶς σοῦ κατέβηκε αὐτὴ ἡ ἰδέα, γέρο μου; Μπᾶς καὶ μάλωσες μὲ τὴ γυναῖκα σου; Ἀμ' πόσον καιρὸ θὰ ζήσετε ἀκόμα μαζύ, κακομοίρη μου, καὶ θέλετε νὰ χωρίσετε;

— Γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ζητᾶμε καὶ μεῖς τὸν χωρισμό, ἀποκρίθηκε ὁ γέρος. Σκεφτήκαμε πὼς λίγες μέρες μᾶς μένουν ἀκόμα νὰ ζήσουμε μαζύ, κι' ἐπειδὴ ἔχουμε ὁ καθένας μας ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὸν πρῶτο μας γάμο, φοβόμαστε μήπως, ἄμα πεθάνουμε μεῖς, οἱ κληρονόμοι μας πιαστοῦνε στὰ χέρια. Γι' αὐτὸ λοιπὸν θέλουμε νὰ χωρίσουμε ἀπὸ τώρα καὶ νὰ πάρουμε καθένας τὰ δικά του...

Τίποτε πειὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀποτρέψη τοὺς γέρους ἀπὸ τὴν ἀπόφασί τους αὐτή, κι' ἀφοῦ πῆραν τὴν ἄδεια ἀπ' τὸν ἀφεντικό τους, ἄρχισαν κιόλας τὸ μοίρασμα τῆς περιουσίας των. Κάθησε ὁ γέρος καταγῆς, κάθησε κι' ἡ γρηὰ ἀντίκρυ του, ἔβαλαν στὴ μέση πρῶτα τὶς διακόσιες λίρες κι' ὁ γέρος ἄρχισε νὰ σπρώχνη μιὰ λίρα, πότε στὸ μέρος τῆς γρηᾶς του καὶ πότε στὸ δικό του, λέγοντας:

— Μιὰ δική σου, μιὰ δική μου... Μιὰ δική σου, μιὰ δική μου...

Ἀφοῦ σώθηκαν ἡ λίρες, ἄρχισαν νὰ μοιράζουν τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ. Ἕνα προσκέφαλο δικό της, ἕνα δικό του, ἕνα χαλὶ δικό της, ἕνα δικό του...

Ἔπειτα ἔδωσε τῆς γρηᾶς τὰ δυὸ βώδια κι' αὐτὸς κράτησε τὸ ἄλογο μὲ τὴν καρότσα.

Τὰ μάτια τους εἶχαν βουρκώσει... Ζήτησαν ὕστερα ἀπ' ὅλους συχώρεσι, φιλήθηκαν, ἔκλαψαν, καὶ καθένας πῆρε τὸν δρόμο του, ὁ γέρος δεξιά, ἡ γρηὰ ἀριστερά...

* * *

Τρεῖς-τέσσερες μῆνες πέρασαν. Ὁ γέρος, πονῶντας γιὰ τὸ χωρισμὸ ἀπ' τὴ γρηά του, εἶχε καταβληθεῖ, εἶχε καταντήσει πετσὶ καὶ κόκκαλο. Δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ καὶ μέρα-νύχτα γύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἔξαφνα τὸν εἰδοποίησαν πὼς ἡ γρηά του εἶχε πέσει ἄρρωστη βαρειὰ καὶ πόνεσε πολύ. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, κοντὰ στὸ δειλινό, ἔζεψε τ' ἄλογο στ' ἁμάξι καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ χωριὸ ποῦμενε ἡ γυναῖκα του.

Ὅταν πλησίασε ὅμως στὸ χωριὸ τῆς γρηᾶς του, συνάντησε στὸ δρόμο μιὰ κηδεία. Ἕνα φτωχικὸ φέρετρο, λίγοι ἄνθρωποι κι' ἕνας παπᾶς ποῦψελνε μὲ τὴ μύτη. Ἦταν ἡ κηδεία τῆς γρηᾶς του ποὺ εἶχε πεθάνει στὸ μεταξὺ καὶ πήγαιναν τώρα νὰ τὴ θάψουν.

Ὁ γέρος δὲν εἶπε τίποτα. Ἀκολούθησε κι' αὐτὸς τὴν κηδεία μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους κι' ἔπειτα γύρισε καταπικραμένος στὸ σπίτι του κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ. Τὸ πρωὶ τὸν βρῆκαν νεκρό!... Τὸ φτωχικὸ σπιτάκι τους γκρεμίζεται τώρα μέρα μὲ τὴ μέρα καὶ δὲν ἔχουν ἀπομείνει ἀπ' αὐτὸ παρὰ τὰ καλάμια καὶ τ' ἄχυρα τῆς στέγης...

ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ